

ЗАКОННОСТЪ

В. „Законностъ“
ще излиза единъ пътъ въ седмицата,
въ недѣля.

ЦѢНАТА МУ Е:

За 3 мѣсеци	1.50 „
„ 2 „	1 „
„ 1 „	75 ст.

За въ странство
се прибавятъ пощенскитѣ разноси.

ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТ.

Спомоществованията

почватъ отъ началото на всеки мѣсець

Писма, ръкописи и пари се испращатъ
до редакцията въ Руссе.

За частни обявления се плаща:

По 2 ст. на дума на първата страница
и по 1 ст. — на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТ.

ИЗЛИЗА ОТЪ ПЕЧАТЪ:

Въспоминания по въстанията въ търновския
санджакъ прѣзъ 1876 година и по сѣде-
нието на българскитѣ въстаници
въ Търново.

Написалъ:

Ю. П. ТЕОДОРОВЪ.

Тая книга обема, както приготвянето и
избухването на въстанието въ Търновско из-
общо, тъй и сѣдението на всеки въстаникъ
по отдѣлно.

Книгата ще излѣзе около 10 голѣми коли
и ще струва 1 л. 30 ст.

Поръчки се правятъ до автора ѝ въ Елена
и до редакцията на в. „Законностъ“ въ Руссе.

Руссе, 8 Ноемврий 1897 год.

Въ миналия брой на вѣстника си, ний о-
бѣщахме да се повърнемъ върху отговора, да-
денъ отъ г-нъ финансовия министръ на позна-
тата интерпелация на г. Габровски, по въпроса
за експлоатирането на държавнитѣ лозя при
Евксиноградския дворецъ отъ княжеското ин-
тендантство. Исполнюваме днесъ даденото си
обѣщание, не толкова съ цѣль да осѣдимъ още
едно флагрантно нарушение на конституцията,
допуснато отъ българското правителство за
смѣтка на злополучния „брашлянъ чувалъ“ —
такива нарушения въ „новата епоха“ ставатъ
почти ежедневно, та за осѣжданието на всеки
едно отъ тѣхъ не би ни постигнало, ни масти-
ло, ни книга — колкото да обърнемъ внима-
ние то на читателитѣ си върху квадратната несъ-
стоятелностъ на г. Т. Теодоровитѣ декларации
и върху безочливата и тѣпоумна нахалностъ,
съ която тѣ сѣ били направени.

Безъ да отрича факта, че Евксиноградски-
тѣ лозя сѣ държавна собственостъ и че, като
такава, интенданството на двореца не е тѣхенъ
ступанинъ, г. министра на финанситѣ, за да
угоди на „голѣмата капия“, гдѣто той никога
не е билъ *bi en vi*, се е помѣчилъ да даде на
чл. 51 отъ конституцията такова своеобразно
тълкувание, което не би направило честь нито
на най-последния политически глупецъ.

Евксиноградскитѣ лозя — е казалъ г. Т. Тео-
доровъ — дѣйствително сѣ държавни имоти,
каквито прѣдвизжда току що цитирания членъ
отъ основния законъ, нъ прѣдписанията на по-
следния въ случая трѣбва да се тълкуватъ, не
въ смисълъ на държавни имоти изобщо, а въ
смисълъ на *държавни богатства*, каквито сѣ на-
примѣръ земитѣ „махлолъ“, горитѣ, минитѣ
и пр. И понеже Евксиноградския дворецъ, кой-
то е такава сѣщо държавна собственостъ —
продължилъ почтенния пазител на интереситѣ
на държавното съкровище — е билъ даденъ на
княза за лѣтна резиденция (г. министра не се
е потрудило да каже, кога, отъ кого и на ос-
нование на какъвъ законъ е билъ направенъ
този щедъръ подаръкъ) а експлоатируемитѣ
отъ дворцовото интендантство лозя съставля-
неотемлима частъ отъ тоя дворецъ, — естест-
венно е, че и тия последнитѣ сѣ били хари-
зани князу за експлоатация.

Читателитѣ сами ще забѣлѣватъ, каква
стойностъ има логиката, която се заключава въ
горнитѣ двѣ тиради на г. Т. Теодорова. За
нашата цѣль ще бѣде достатъчно да спомѣ-
немъ само, че 51 чл. отъ конституцията, вър-

ху който главно е базирана интерпелацията на
г. Габровски и сръщу възмутителното наруше-
ние на който собствено е възстаналъ почи-
таемия павликенски народенъ прѣдставителъ,
— говори ясно и изрично слѣдующето: „*Дър-
жавнитѣ имоти*“ (а не държавнитѣ богатства)
принадлѣжатъ на Българското Княжество и съ-
тѣхъ немогатъ да се ползватъ *нито княза*, ни-
то неговитѣ роднини.“

Но не е само това. За да прикрие до нѣ-
къдѣ юридическата несъстоятелностъ на своитѣ
твърдения, г. финансовия министръ не се е
постѣснилъ да оправдае прѣстѣпното свое не-
хайство къмъ интереситѣ на българската дър-
жава съ авансирането на друга още по не-
състоятелна мисль, като, на втората частъ на
прѣдмѣтната интерпелация т. е. по въпроса:
мисли ли той да поиска обратнѣ инкасиранитѣ
отъ дворцовото интендантство сумми, е отго-
ворилъ, че той това нѣма да направи, защото
малко го интересува. „Азъ знамъ — казалъ г.
Теодоровъ — че дворцовото интендантство гу-
би отъ Евксиноградскитѣ лозя и че ако има
нѣкой да се ползува отъ тѣхъ, то сѣ напнитѣ
лозари и винодѣлци, които иматъ прѣдъ себѣ
си образцови лозя и трѣбва да бѣдатъ за то-
ва признателни (?). И ако правителството би по-
търсило приходитѣ отъ тия лозя — завършилъ
своята рѣчь държавния ораторъ — то интен-
дантството на двореца би му поискало похар-
ченитѣ отъ него въ повече 224 хиляди лева.“

Ние незнаемъ до колко сѣ вѣрни горнитѣ
смѣтки на княжеското интенданство, или, по-
добрѣ до колко вѣрно тѣ сѣ били прѣдадени
г-ну Теодорову, — но дори като допуснемъ, че
тѣ сѣ вѣрни и че г. министра не е икономи-
салъ истината въ своята гламава рѣчь, ние
неможемъ да не обърнемъ внимание върху об-
стоятелството, че причинитѣ на дефицита, кой-
то реализира князь Фердинандъ при експлоа-
тацията на лозята се заключаватъ въ друго
едно беззаконие, допуснато отъ г. Стоиловия
кабинетъ, за което не може да бѣде отгово-
ренъ никой другъ, освенъ българското прави-
телство изобщо и г. финансовия министръ въ
особенностъ. На основание чл. 52 отъ консти-
туцията, на 30 Ноемврий 1891 г. е билъ во-
тиранъ единъ законъ: „за продаване, размѣ-
няване и експлоатиране държавнитѣ недви-
жими имоти.“ чл. 3 отъ който законъ гласи,
че „държавнитѣ покрити и непокрити имоти се
даватъ подъ наемъ *чръзъ търгъ*.“ При същес-
твуванието на тоя законъ, ние питаме г. Т.
Теодорова, съ какво може да ни гарантира той,
че държавнитѣ евксиноградски лозя биха при-
насяли не дефицитъ, а печалба, ако тѣ биха
се давали подъ наемъ чръзъ търгъ и биха се
експлоатирани не отъ княжеското интендант-
ство, което ги държи въ монополъ, а отъ она,
който би далъ най-високата цѣна?

Би било безполезно да се спираме и вър-
ху останалитѣ юридически и икономически не-
лѣпости, изказани отъ г. министра на финан-
ситѣ, за да докаже, че и той е достойно чадо
на новата расипническа и раболѣпна епоха.
Надѣмъ се, че и горѣ-приведенитѣ факти
сѣ достатъчни да подкрѣпятъ справедливостъта
на нашата мисль. Ще ни бѣде позволено да за-
бѣлѣжимъ само, че ние се просто червимъ за
г. Т. Теодорова, за способноститѣ и духови-
т стѣта на когото сме били наивни да имаме
много по-високо мнѣние. Неговата рѣчь по ин-
терпелацията на Габровски, по своята нелогич-
ностъ, несъстоятелностъ и примѣсъ съ всевъз-
можни хули, клѣвети и нападения по адресъ
на опозицията (последнитѣ ние нарочно испуст-

нахме) ни се струва рѣшително по-долна и по-
безсолна дори отъ неотколѣшната рѣчь по сво-
бодата на изборитѣ на г. Найдень Бенева. . . .

И полицейскитѣ прѣдставители на г. Стои-
лова не сѣ се посвѣнили да аплодиратъ и на
това тѣпоумно словоизвержение на г. финан-
совия министръ. Послушни роби на своитѣ гос-
подари, Абрашевци, Пецовци, Губидѣльниковци
и пр. сѣ се въсхищавали отъ блюдавитѣ за-
пѣвания на г. Теодорова съ сѣщия она телеш-
ки вѣсторгъ, съ който тѣ сѣ бѣхъ възхища-
вали миналата недѣля отъ „знаменитата“ рѣчь
на г. Стоилова.

Ето защо ний не ще завършимъ и днеш-
ната си статия, безъ да повторимъ скръбното
въсклицание, съ което завършихме сѣждения-
та си на сѣщото това мѣсто и миналата недѣля.

„Нещастна е оная страна отъ министер-
скитѣ трибуни на която могатъ да се гово-
рѣтъ нелѣпости подобни на горнитѣ, нъ още
по нещастна е тя, когато нейнитѣ народни прѣд-
ставители, вмѣсто да осмѣятъ и оплюятъ тѣ-
зи нелѣпости ги посрѣщатъ „съ шумни, бурни
и продължителни ржкоплѣскания!“ . . .

Учителя изостаенъ и прѣслѣдванъ
отъ всички.

(Продължение отъ брой 63).

Тѣзи хора си позволяватъ по нѣкога даже да опрѣдѣ-
лятъ мѣстата, гдѣ могатъ да ходятъ учителитѣ. Забѣлѣ-
жатъ ли, че нѣкой учителъ е отишълъ въ нѣкое кафене,
което посѣщаватъ повече опозиционеритѣ, изведнѣжъ го
направятъ партизанинъ опозиционеръ, събиратъ се на
сѣвѣщание, повикватъ учителя и му даватъ заповѣди
да не ходи вече въ това кафене. Въ случай, че учи-
теля ги не послуша, тѣ знаятъ на края на годината,
какъвъ цѣръ да употребятъ. Само за това, че учите-
ли не поздравилъ нѣкой настоятелъ, той става виноватъ.
И знаете ли защо? Да не мислите, че за
несвалиенето шапка, или за ходение въ кафенета, кои-
то се посѣщаватъ отъ опозиционери? Не, съвсѣмъ не
— ами за това, че, или билъ социалистъ, или пиянству-
валъ, или развратничалъ, или пъкъ че е неспособенъ.
Тежко и горко пъкъ на онѣзи вѣснитатели, които се
опитатъ да основатъ учителско дружество, вечерно
или недѣлно училище, читалище или други подобни
на тѣзи учрѣждения! Изведнѣжъ се вдига такава вѣрва
противъ тѣхъ, като че ли турци сѣ нападнали, за-
вежда се прѣписка съ инспекцията, или направо съ
министерството и се иска материално уволнение на
„бунтовницитѣ“ — учители! . . .

На всички тѣзи прѣлѣждания и гонения дохож-
датъ на помощъ, съ всичката си злѣчностъ и нечѣжес-
тво, началника и пона и съ още по голѣмо ожесточе-
ние обявяватъ кръстоносенъ походъ противъ „разврат-
ницитѣ“, „безправственицитѣ“, „безбожницитѣ“, учи-
тели и гледатъ съ своитѣ интриги, както и да е, да
ги изринатъ на улицата. Началника въ последне врѣ-
ме си е присвоилъ толкова права, колкото не прите-
жава дори самия инспекторъ. Прѣслѣждания, доноси и
пр. сѣ най обыкновеннитѣ работи отъ „просвѣтите-
лата“ дѣятелностъ на началника. Ако нѣкое учите-
лско дружество свика членоветѣ си на заседание, ето
че началника или старшиятъ се явяватъ незабавно и
стоятъ, догдъ се свърши заседанието — мислятъ си,
вѣроятно да неби да се дигне нѣкой бунтъ, — при вси-
чко че нѣкой устаи на дружеството може да прѣд-
писватъ заседанията да бѣдатъ закрити. Въ нѣкои слу-
чай началника отива по далечъ; той вдига скандалъ
въ заседанието, излага по виднитѣ членове и ги арес-
тува. Нѣкой учителъ му се видѣлъ малко по-свободо-
любивъ, или не отъ „напнитѣ“, — незабавно се завеж-
да прѣписка съ инспекцията. Изобщо може да се ка-
же — безъ да прѣувеличаваме — че началника на по-
слѣдъкъ е станалъ нѣщо повече отъ инспектора: той
коли, той бѣси; той е очи и уши на инспектора и за
най малката случка станала по учебното дѣло, ин-
спекцията се увѣдомява посрѣдствомъ полицията.

Но отъ всички притѣснения на учителя, най мизер-
на роля сигурно играятъ поповѣтъ. Като споменахъ за
попове, та ми дойде на умъ онзи повъ, който по
единъ най непатриотиченъ начинъ окачи на въжето
българския апостолъ за свободата, В. Левски, защото
въ дѣятелността на тогавашнитѣ и сегашнитѣ попо-

ве не съществува твърд голѣма разлика; ролята им е една и същата — интригантството. Прѣди освобождението тѣ прѣдаваха политическитѣ революционери, а сега образователитѣ — учителитѣ. Ний знаемъ единъ поинъ — на когото името нѣма да спомѣнуваме, за да му не напакоствяме —, който на лѣво и на дѣсно пуца по адресъ на учителитѣ такива епитети, които могат да бѣдатъ достойни само за устата на едно най-мизерно същество. Този поинъ е отишълъ до тамъ въ своитѣ анти-учителски дѣйствиа, щото си е позволилъ да пише писма въ самото министерство и да клѣвети нѣколко невинни учители. Но не е само този случай. Ний слѣдимъ постоянно журналистиката и не се минава ни единъ брой отъ по-заинтересуванитѣ въ дѣлото вѣстници и журнали, гдѣто да не се спомѣнава за безобразнитѣ отношения на нѣкой поинъ спрямо учителитѣ. Едни попове говорятъ прѣдъ родителитѣ на дѣцата, че учителитѣ имъ биле „безбожници“, „социалисти“ и пр., та да ги не слушатъ за нищо; други въ видъ на пиянеки бръщолевания, сѣ се мѣчили отъ анвона да прѣмѣхнатъ и унищожатъ учителитѣ съ единъ замахъ. Особено хвърлятъ тѣ сгрѣшитѣ си върху тѣзи учители, които всѣкидневно надятъ на пазаръ неблаговиднитѣ постѣпки на поповетѣ. Горкитѣ попове! Когато заговори нѣкой за тѣхъ, като че въ сърцето ги удря; никакъ имъ не става добръ. Да, не имъ става добръ, защото тѣмъ не имъ уйдисва, когато нѣкой имъ прѣче да дератъ по двѣ кожи отъ едно ягне

Било би, впрочемъ, не съвсѣмъ справедливо да хвърляме всичката вина за нещастното положение на учители изключително върху горѣказанитѣ закони, незаконни и всѣкакви други голѣмци. Не е злѣ да насочимъ сгрѣшитѣ си и къмъ г. г. училищнитѣ инспектори — найнаѣждната ужъ инстанция, гдѣто учители би трѣбвало да намира приобщение.

Какво поведение държи инспектора спрямо народния учител? Такова ли, каквото неговитѣ юридически и правевствени задължения му заповѣдватъ? Съвършено криво ще погледнемъ на работата, ако кажемъ, че поведението на инспектора отговаря тъкмо на неговата длѣжност да помага на учителя и за въ полза да сгрѣшимъ, ако кажемъ, че и атакитѣ на благонаѣжднитѣ инспектори сѣ насочени противъ съществуването на самоотвърженитѣ учители и за въ полза на негодиятѣ. Девизътъ на днешната „народна“ клика въобще е унищожението на всичко събудено, което не е съ нея и което прѣчи на по-дълговрѣмното ѣ задръжане на власт. А инспекторитѣ не сѣ нищо друго, освѣнъ достойни послѣдователи на тая клика. И за да се увѣримъ въ дѣйствителността на това, доста е да спомѣнемъ, че всички учители, които сѣ прѣдставени отъ настоятелствата за уволнение, по причина, че сѣ си основали дружества, или недѣлни вечерни училища, че сѣ държали нѣкакви сказки и пр., сѣ уволняватъ безъ всѣкакви колебания отъ инспекторитѣ. И какъ изкуствено се правятъ тия незакония!..

Прѣди да внесе постановлението за уволнението на учителитѣ въ окръжния училищенъ съвѣтъ, инспектора имъ дава наставления, подобни на слѣднитѣ: „понеже населението, гдѣто учителствувате, е противъ васъ, по причина на което вий не ще бѣдете въ състояние да му принесете нуждната полза, то, въ интереса на учебното дѣло, по-хубаво ще бѣде да си дадете оставкитѣ“. И въ случай, че „наставлението“ не бѣде послушано, инспектора самъ дава оставкитѣ на учителитѣ. Значи, и така уволнение, и така уволнение. На нѣкои учители пъкъ сѣ давали наставления,

отъ рода на тѣзи: „три пѣтя има, отъ които вий трѣбва да си изберете единъ: или да си дадете оставката, или, като обжалвате постановлението, на края да турите една забѣлжка, съ която, въ случай че ви се не уважи напълно молбата, да искате да се прѣмѣстятъ, или най-послѣ да го обжалвате безъ всѣкаква забѣлжка, макаръ и съ рискъ, да останете съвсѣмъ безъ мѣсто. Върѣте се хубаво, и вижте каква велика мъдростъ и каква гнуенава иезуитчина се крие въ тѣзи инспекторски „постановления“. За първъ пѣтъ като прочете човѣкъ горнитѣ думи, той си помислюва, че говори самия Хегелъ. Наистина, чудни хегелинци сѣ тѣзи инспектори; да се не начудимъ на философския имъ талантъ! А знаете ли, какво значатъ думитѣ имъ? Ето имъ смисълътъ: ако си дадете оставката, работата ти е свършена сама по себе си; ако направитѣ забѣлжка, че си наклоненъ да се прѣмѣститѣ, ще каже, че желанието ти е да служишъ за напредъ на друго мѣсто; тогава инспектора ще накара окръжния училищенъ съвѣтъ — пъкъ знаемъ отъ какви елементи се състои той — да утвърди постановлението на настоятелството и слѣдъ това нѣма да те прѣмѣсти, а ще ти каже да дадешъ заявление въ общината, гдѣто искашъ да учителствувашъ, та тя да те прѣдстави; кмета на послѣдната ще се допита за работата до началника, той ще те прѣдстави като съвършено „неблагонадежденъ“ човѣкъ, и никакво прѣмѣстование не ще получишъ; а ако, най-послѣ, не направитѣ къмъ жалбата си никаква забѣлжка, то участъта ти е същата, както и въ първия случай. Цѣлътъ на инспектора, значи, по всѣкий начинъ да те уволнитъ и слѣдъ това никѣдъ въ окръжното му да не можешъ да бѣдешъ назначенъ, е постигната! Всичко това сѣ факти, станали прѣзъ миналата ваканция, които не могатъ да не убѣдятъ всѣки добросъвѣстенъ човѣкъ въ това, че нашитѣ твърдения сѣ съвършено вѣрни и основателни. Ето ви, въ добавъкъ още единъ прѣсенъ фактъ, извършенъ отъ брата на „идеалиста“ прѣзъ миналата учебна година. Той още прѣзъ годината трѣгва по ревизия изъ своето окръжие съ цѣлъ да наостроува училищнитѣ настоятелства въ смисълъ, щото въ края на годината тѣ да издадатъ постановление за уволнение всички ония учители, които сѣ биле като трѣнъ въ очитѣ му. Този виденъ инспекторъ, който има щастieto да бѣде такъвъ само за това, защото е братъ на „просвѣтениа“ и „самоотвержения“ министръ, въ своята ревизия е ималъ смѣлостта да говори прѣдъ училищнитѣ настоятелства фрази отъ рода на слѣдующата: „въ случай, че постѣпки отъ нѣкое настоятелство постановление за уволнение на нѣкой учител, между мотивитѣ на което постановление да фигурира, че той е членъ на нѣкое учителско дружество, то азъ веднага ще го уволна.“ А общепознато е вече, че всѣки инспекторъ, съ съвършено малки, може би, изключения, така сѣ постѣпвали спрямо учителитѣ — членове на нѣкое учителско дружество. Считаю за излишно, прочее, да привеждамъ по-вече примѣри. Невидѣния до сего „кадрилъ“, който се разигра съ повече отъ 2000 учители, е, надѣя се, достатѣчна гаранция за справедливостта на токо по казаното. И защо, пита се, г. г. инспекторитѣ сѣ толкова злѣ настроени срещу ония учители, които сѣ членове на нѣкое учителско дружество? За това ли, че тѣ сѣ най-неспособнитѣ? Немислимо е да се твърди подобенъ абсурдъ, защото тия именно учители, които най-добрь разбиратъ своето високо назначение и знаятъ съ какви срѣдства могатъ да го оправдаятъ, тѣ сѣ, главно, членовѣтъ на учителскитѣ дружества. Тѣ именно сѣ разбрали, че сдружаванieto

да казватъ, че името на нашия главенъ редакторъ не било ужъ негово; прѣдъ тоя прѣдполаганъ псевдонимъ искатъ да узнаятъ нѣко си господина *Крошева*, когото не се червятъ да наричатъ *старий надзирателъ на скиталинитѣ кучета*. Увѣрять, че ний правимъ опозиция за смѣтка на единъ важенъ господинъ, който иска да свади сегашното конституционно правителство, което замѣсти първото ина което той сѣдѣше во главѣ. Но ний прѣзираме тая плоска неувия и отговаряме на нея съ отвърщение. Ний се смѣтаме честити, гдѣто сме служили като простъ войнъ подъ административното знаме на графа Всебърковичъ. Що се отнася за честолубието, което отдаватъ на тоя отличенъ държавникъ, той има само едно честолубие, и то е: да извади Ланни Мухитѣ отъ пропастьта, въ които ги тика все по надѣлоко безумието на нѣколко мъдровачи. Какво би било чудно, ако такъвъ чистъ патриотизмъ направи графа Всебърковича водителъ на опозицията.“

Извлѣчение отъ вѣстника *Консерваторъ*.

„Пишатъ ни отъ града.

Вчера се извърши погребението на нашия отличенъ знаменитъ съгражданинъ, барона Фоно-Плѣчка. Смъртъта му бѣше напрасна; докторитѣ казватъ, че славний баронъ умрѣлъ отъ апоплексический ударъ; вѣстникитѣ, които не зачитатъ нищо, писаха, напротивъ, за расстройството на стомаха му. Истината е това, че нашия прочутъ съотечественникъ се помина отъ оная болѣстъ, която единъ чуждъ народъ толкова справедливо нарече *сцуюено сърдце*. Дръзкитѣ реформи, прѣдприети въ днешно врѣме, опланиха многоуважаемий баронъ, и, както се изрази сладководно при гроба на покойний помощника на нашия кметъ, — той, барона, не можаше да гледа безъ страхъ, какъ отръзватъ спасителната котва и пушатъ държавний корабъ въ безбръжний океанъ. Всички честни хора треперятъ отъ тая *слабодин*.

е резервуарътъ, отъ гдѣто могатъ да се черпятъ здрави познания, съ помощта на които може да се проявява истинска народополезна общественна и педагогическа дѣятелност! Съвършено друга, мисля азъ, е причината на това ужасно и съ нищо неоправдано прѣсѣлѣвание и тя е: необходимостта да се противодѣйствува срещу всѣко събуждане и свѣтяване на народнитѣ маси. На днешната сбирщина „просвѣтителъ“, инспектори, голѣмци, началници, министри и проч. не е нужна свѣтлината на просвѣщенiето, защото хлороформа и кринкитѣ имъ принасятъ несравнено по голѣма полза. Тѣмъ е потрѣбенъ мракъ, подобенъ на този, който е съществувалъ до прѣди образованието на нашата слънчева система, та да могатъ съ напръжението на ограниченитѣ си мозъчни сили да постигнатъ онази своеобразна „просвѣта“, която е съществувала въ врѣмето на палачитѣ на Галилея

Z.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА

Французскитѣ вѣстници продължаватъ да се занимаватъ съ знаменития процесъ на бившия капитанъ Драйфусъ. „Figaro“ увѣрва, че подпрѣдседателя на французския сенатъ, г. Кеснеръ, държи на рацѣтъ си документи, като доказватъ, не само пълната невинност на осѣдения офицеринъ, нъ и безусловната виновност на другъ единъ офицеринъ, името на когото сега, за сега се крие.

Официозни извѣстия отъ Букурещъ потвърдяватъ съобщената въ миналия ни брой новина, какво румѣнския кралъ Каролъ дѣйствително тъкмѣлъ да изпрати едно посѣщение на Петербургския дворъ, гдѣто му се готвѣло едно блѣсково посрѣщане. Отъ тия извѣстия узнаваме още, че владѣтеля на отвѣдъ дунавскитѣ ни сѣсѣди щѣлъ наскоро да посѣти и Султана.

По Гръцко-Турския миръ и по Критския въпросъ, полученитѣ прѣзъ истеклата недѣля европейски вѣстници не донасятъ нищо ново. Происходящитѣ въ Цариградъ мѣжду турекитѣ и грѣцки делегати, прѣговори сѣ врѣменно сирѣни, до снабдяването на грѣцкитѣ прѣдставители съ допълнителни инструкции по ония пунктове на мирния договоръ, за които писахме миналия пѣтъ. Що се отнася до Критския въпросъ, то той стои още неразрѣшенъ, защото великитѣ сили не могатъ да се споразумѣятъ върху лицето, което трѣбва да бѣде назначено за управителъ на зловолучния островъ. Слѣдъ отхвърлянето кандидатурата на принцъ Францъ Иосифа Батемберга, се е провалила и тая на нѣкой си люксембургски полковникъ Шеферъ и сега отиватъ прѣговори за назначението на длѣжността критски генералъ губернаторъ принца Адолфа Штаумбургъ — Липпе, шурей на германския императоръ.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА

Нѣкой си г. Cuverville, сътрудникъ на познатия парижски вѣстникъ „Eclair“ е направилъ изъ онѣзи дни едно пѣтешествие по Балканския Полуостровъ, въ течение на което е ималъ едно свѣждане мѣжду

„Произлѣзълъ отъ съдейско съсловие, отгледанъ отъ майка, която като истинска римлянка, всѣкога сѣдѣше дома си при хурката, баронъ фонъ-Плѣчка бѣше придобилъ още отъ ражданието си онѣзи здрави начала, за които той се бори до послѣдната си минута. Той остана вѣренъ на старата девиза на народа си: Nova antiqua, т. е. *новото е старо*. По примѣра на своитѣ знаменити учители, той всѣкога проповѣдваше, че *напредъ е революция*. Напоенъ съ здрави мисли, той обичаше да повтаря, че отъ самото начало на свѣта нашитѣ бащи всичко сѣ знаяли, безъ да се учатъ нѣщо; че прѣзъ шестъ хиляди години науката и истината все сѣ намалявали, и че най-вѣрното срѣдство да вървимъ по пътя на образованието е — да се връщаме назадъ. Колкото повече се отмѣстиме назадъ, толкова повече ще се повдигаме напредъ. За да намѣримъ чиста вода трѣбва да отидемъ при извора на водата, а не да вървимъ по дългитѣ лѣкатушки на течението, прѣзъ които като минува, рѣката се напълня съ развалени и врѣдителни останки.

„Да почитаме голѣмитѣ хора е дългъ на всички граждани. Но нашия градъ е бѣденъ. Жителитѣ на това голѣмо село сѣ много добри християни, които не знаятъ нито четмо, нито писмо, при това тѣ и никога не сѣ грижели за търговията и индустрията; нека се надѣмъ, че една народна подвиска ще ни позволи да въздигнемъ памѣтникъ на барона. Проекта за памѣтника вече е изработенъ отъ единъ даровитъ художникъ. На ниедестала (подножието) прѣдполага се да се направи единъ чучоръ (чешма), тъй като градецъ има голѣма нужда за вода. Върху памѣтника ще бѣдатъ издѣлвани памѣтнитѣ думи за нашия почтенъ съотечественникъ, и това ще бѣде урокъ на безгрижний и лекоуменъ народъ и, наедно съ това, на сърдечение на силнитѣ заове, които не се стрѣкатъ отъ мѣража на лъжовий напредъкъ.

„Поставенъ вѣрѣдъ тържището, тоя памѣтникъ

ПОДЛИСТНИКЪ

ПРИНЦЪ—ПАЛЕ.

(Отъ Edouard Laboulaye).

(Продължение отъ брой 53).

„Безерамнитѣ министри иматъ дързостъ да се хвалятъ съ излишкъ, който показватъ доходитѣ. Това казватъ тѣ, е доказателство, че на едно съ свободата расте и богатството. Пита се, кога тукъ мамятъ? Ний не знаемъ ли, че гражданитѣ отъ день на день правятъ по-голѣми разноски, когато държавата ги осгави да правятъ за себе си и за общинитѣ си, каквото си пѣтъ? Увѣрять, че тая година гражданитѣ сѣ пожертвували доброволно само за училища сумма милиони; още малко врѣме, и ний ще видимъ, че бюджета на народното просвѣщение ще надмине старий бюджетъ на военното министерство. А когато поискаме да воюваме, отгдѣ ще вземемъ пари? Ако се появи у Жераритѣ нѣкой даровитъ държавенъ мъжъ, ако се появи единъ отъ голѣмитѣ политици, които водятъ народитѣ къмъ побѣда и къмъ слава, тогазъ какво ще станемъ ний?! Казватъ, че арсеналитѣ ни били пълни и че редовната войска, на брой толкова десетки хиляди души, прѣдставлявала достатѣчни кадри за нашето храбро народно опълчение. Повтарятъ, че всички граждани знаятъ днесъ да въртятъ орѣжие, но това достатѣчно ли е за защита на една държава, която, впрочемъ, не заплашва никой; тъй ли ний трѣбва да натрапваме на свѣта нашитѣ идеи, та, нито единъ тоякъ да не грѣмва по цѣлата земя безъ наше позволение? Днешното ни положение се обявява само съ една дума: *Унижение, унижение, унижение!*

П. П. Двѣ думи по адреса на нѣкои вѣстникари, които живѣятъ само отъ скандали. Осмѣляватъ се

другитъ, и съ князь Фердинанда. Запитанъ по въпросе за „сферитъ на влияние“ между Сърбия и България въ Македония, българския държавен глава е казалъ буквално слѣдующето:

— „Вий трѣбва да знаете, че азъ съмъ вѣренъ васалъ на своя господарь и сюзеренъ Абдулъ Хаида. Македония за мене не е освѣнъ една турска провинция, въ която азъ се занимавамъ само съ ботаника и орнитология“

По нататкъ, когато станало дума за отношенията между България и Влашко и когато г. Cuvetville обърналъ вниманието на княза върху факта, че тия двѣ държави не могатъ да живѣятъ приятелски, защото въ това врѣме, когато Румъния е прилѣпена къмъ Австро-Унгария, България тѣгли къмъ Русия, българскиятъ князь казалъ:

— „Азъ намирамъ, че политиката слѣдвана отъ румънското правителство е единственната добра и справедлива политика на Истокъ.“

При русофилския вѣтръ, който отъ нѣкое врѣме насамъ направлява българската политика и прѣдъ видъ на неотдавнашнитъ македонифилски ораторствувания на г. Стоилова въ камарата, горнитъ декларации на князь Фердинанда добиватъ едно особено значение, което ний счехоме за нужно да отбѣлжимъ тукъ, безъ да се впускаме въ каквито и да е коментарий.

Пишатъ отъ Пловдивъ на нѣкой софийски вѣстници, че бившиятъ ротмистръ Войчевъ завчера се е опиталъ да избѣга отъ затвора, за която цѣль билъ прокопалъ въ стаята си, съ помощта на двѣ желѣза, една дупка отъ около 60 сантиметра въ диаметръ. Прѣстаника, обаче, билъ на врѣме уловенъ и избѣгването му осуетено.

Изъ „извѣстията отъ двореца“, които срѣщаме въ послѣдния брой на „Държавенъ Вѣстникъ“, се вижда, че на 31 м. Октомврий ималъ честта да се прѣдстави на Н. Ц. В. Княза г. Др. Цанковъ.

Съобщаватъ ни отъ Елена, че нѣщо прѣди 2 недѣли тамъ станалъ нѣкакъвъ митингъ, който въ свръзка съ осѣждането закона за октроата, ималъ за цѣль и бламирването на кметството. Митинга, между многото други курьозитети, е прѣдставлявалъ и тоя, че главнитъ оратори и защитници на кметството, а заедно съ това и на властта, срѣзъ спрѣдливитъ укори на населението, сж биле; г. г. *Околийския Началникъ, секретаря му и секретаря на общинското управление*. Автора на „Нова Земя“, когато е рисувалъ едно отъ своитъ герои, Дра Догански, сигурно не би повѣрвалъ, че ще дойде едно врѣме, когато той ще стане министръ на народното просвѣщение и че прѣзъ врѣме на неговото министерствувание ще се събиратъ митинги, на които първенствующа роль ще играятъ околийскитъ началници и секретаритъ имъ.

Врѣмена!

Получихме едно извлѣчение отъ протоколитъ, държани въ засѣданията на русенската търговско индустриална камара прѣзъ II та и рѣдовна сесия отъ 2 до 9 Октомврий т. г. Като не располагаме съ достатъчно свободно мѣсто, за да публикуваме изцѣло по не нѣкой отъ тия протоколи, принудени сме да се ограничимъ съ едно повърхностно указание на по-главнитъ рѣшения, взети отъ камарата по разни текущи търговеки и икономически въпроси.

ще докара най хубавъ ефектъ: прѣдъ себе си ще виждате казармата, на дѣсно затвора а отъ лѣва страна болницата. Можаше ли да избере по добро мѣсто и самиятъ тоя човѣкъ, който съ такова мѣжество и дарба се бореше за старата цивилизация противъ варварството на нацрѣдничавитъ?

Да приведемъ още една статия, която се яви неотколъ въ вѣстника *улитрѣността*, статия не безинтересна.

„Ний излизаме отъ Народното Събрание, смутени отъ скандала, който ще ядоса цѣлата страна. Не само се унищожаватъ учрѣжденията, но и маниеритъ се развалятъ, — нашата старина, учтивостъ изияцний вкусъ пропадатъ.“

„Днесъ графъ Всебърковичъ надмина самото себе си. Той произнесе едно отъ онѣзи слова, които съставляватъ епоха въ живота на народитъ. Графа обърна на прахъ всички лъжовни дърдорания, съ които прѣлѣгватъ довърчивий народъ. „Вашата свобода, казва той, е само мамино и хватъ (капанъ) съ отровна стрѣлъ. Вий сами я опрѣдѣляте *царуване на закона*. Но какво е то законъ? Непрѣгъвно правило, прилѣгано съ неуморими службани. И на тая мѣрка, вѣче твърдѣ строга за частнитъ интереси, вий искате да подчинитъ сложнитъ отношения на държавата и гражданитъ. Това е безумие. По тоя начинъ, вий съ силата на работитъ, достигате или до тирания или до анархия.“

Тѣзи думи бѣха покрити съ ржкопѣскания отъ кимъ столоветъ на опозицията.

Какво нѣщо е *администрация*? продължи рѣчта си графа. Азъ ще взема вашето опредѣление: *царуване на човѣка*, казвате вий. Но не виждате ли, че само службани искуени, просвѣтени и сложни, могатъ да взематъ когато трѣбва такива мѣрки. въ които нѣма нищо неизменно? Съ тѣхъ нѣма нищо абсолютно тѣй като абсолютното не е съвмѣстно съ човѣшкитъ

Рѣшено е прѣди всичко, да се прѣпорѣча на правителството да не пропуска вноса на никакви иносѣрани вина, прѣди тѣ да бѣдатъ подложени на най пѣтеленъ анализъ. Взето е рѣшение, да се помолѣ министерството на търговията да открие още една образцова бубарница, на подобие на врачанската и въ гр. Хасково, който, по мнѣнието на камарата, въ свило-производството не стои по долъ отъ гр. Вратца. Рѣшено е, да се помолѣ настоятелно правителството да устрои въ България специални търговеки сѣдилища; да задѣлжи Бѣлг. дипломатически агенства Цариградъ, Букурещъ и Бѣлградъ да прѣдставляватъ ежегодни доклади за търговското и икономическо положение на респективнитъ държави; да накара оперирующитъ въ княжеството чуждестранни застрахователни дружества да прѣвеждатъ своитъ полици и други книжа на български езикъ; да унищожѣ съдѣствующия рѣдъ, по който войницитъ сж задѣлжени да си купуватъ необходимитъ прѣдмѣти само въ устроениитъ при унтерофицерскитъ събрания дюкени, като имъ даде свобода да си ги доставятъ отъ тамъ, отъ гдѣто искатъ. По възбудения въпросъ да се дигнатъ митинцитъ между Турция и България, камарата е взела отрицателно рѣшение, като е имала прѣдъ вида, че такова едно вдигане на митинцитъ, може да повлѣче подиръ си много злоупотребления (вносяние на европейски стоки, като турски) и може значително да намали вноса прѣзъ дунавскитъ пристанища. Било е искано мнѣние, да се устрои едно международно изложение въ Руссе презъ 1899 г., но камарата, отъ страхъ да не би резултатитъ на подобно едно изложение да излѣзатъ по неудовлетворителни и отъ тия на Пловдивското, е рѣшила да остави това мнѣние безъ послѣствие, а вмѣсто изложение, да устрои въ Руссе единъ търговеки музей, който да има за цѣль да популязира произведенията на българската индустрия. Рѣшено е тѣй сжко, да се помолѣ правителството да вземе мѣрки да се свръжатъ всичкитъ крайдунавски градове съ централната желѣзнопѣтна линия, чрѣзъ удобни пѣтища—шосирани за сега и желѣзнопѣтни за бѣдѣше—съ помощта на които да се улѣсени колкото е възможно повече съобщението на вѣтрѣшнитъ центрове на княжеството съ Дунава. Взето е рѣшение, най послѣ, да се открие въ гр. Руссе отъ началото на идущата година, единъ четиримѣсенъ търговеки курсъ, въ който да се приематъ и обучаватъ срѣзъ една незначителна плата всички младежи, желающа да се запознаятъ съ техниката на счетоводството.

Втория конгресъ на тѣй нарѣчената Радославистка партия у насъ се е закрилъ завчера на 29 Октомврий, като е издалъ единъ интересенъ въ много отношения „манифестъ къмъ Българския народъ“. Съдържанието на „манифеста“ е отъ такова естество, щото ние, на заедно съ насъ, и всички български опозиционни фракции, бихъ го подписали съ двѣ рѣцѣ. Онова, което най много обърца вниманието на публиката и което ние искаме да ревидираме тукъ, е обстоятелството, че партията на г. Радославова, която до сега минаваше за партия „ултра—руссофобска“ завършила своя манифестъ съ нѣколко руссофилски излияния, които ние отбѣлзваме съ голямо удовлетвение. „Конгресътъ констатира—се казва въ края на манифеста—че припознаването на Българския Князь за законенъ народенъ избранникъ отъ Великитъ Сили и главно отъ нашата Освободителка и влѣзването на Държавата въ правилни международни отношения не даде желаемитъ резултати. Наопаки, вслѣствие дву-

дѣла; но тамъ по често можете да срѣщнете благосклонностъ и всѣкога справедливостъ. За онѣзи, които не се спиратъ на думитъ, това „не е ли истинската свобода.“

— „Смѣнѣно,“ крѣсна изведнѣжъ единъ твърдъ познатъ гласъ.

„При това осѣкрѣление *цѣлото* Събрание се вдигна, като единъ човѣкъ, и поиска да се призове къмъ рѣдъ дръзкий народенъ прѣдставителъ. Слѣдъ шумно вълнение, което се продължи повече отъ 15 минути, виновний излѣзе на трибуната; той бѣше (ний казваме това нажалени и съ покѣртване), бившиятъ другаръ на графа Всебърковича, адвоката Бърборанинъ.

Той се извини прѣдъ Народното Събрание, той протестира, че не е искалъ да докачи прѣдставителитъ на народа и обяви, че тая злочеста дума се е истѣрвала неволно отъ устата му.

— Вземете си я назадъ, оттеглѣте си я! викаха му отъ всички страни. И наистина, това бѣше най благородното, което можаше да се направи въ тоя случай; но има хора, които сж изгубили чувството за честта. За да се оправдае, адвоката Бърборанинъ не намѣри нищо подобно, освѣнъ да направи своето положение по тежко.

— „Наистина, казва той, всмутяването на графа отиде много на далечъ. Азъ съмъ билъ въ администрацията и знамъ, какъ се вършатъ административно работитъ. Отхраненъ въ двореца, азъ знамъ вѣшкитъ му кривулици. Когато нѣкой гражданинъ подава прошение не се пита: *Има ли право?* пита се само: *Кой го покровителства*. Всичко за своитъ и нищо за противнитъ, това е правилото. За тѣзи които иматъ администрация за подпорка, разбира се, е по добро отъ свободата, това е даже особенно прѣимущество, за другитъ, това е незаконна тирания; навсѣду и всѣкога, то е неравенство.

(Слѣдва.)

личната и неопрѣдѣлена политика на днешното правителство, Княжеството е изгубило приятелството на своитъ съсѣди и благорасположението на Великитъ Сили—необходими за прѣуспѣванието на страната и за постиганиято на народнитъ идеали.

Досегашния редакторъ на в. „Военни Извѣстия“, г. Майоръ Хесапчиевъ, е замѣстенъ съ нѣкой си полковникъ Пѣевъ, началникъ на инспекторското отдѣление при военното министерство. Ако вѣрваме на нѣкои отъ софискитъ вѣстници, г. Майоръ Хесапчиевъ е уволненъ и отъ длъжността началникъ на отдѣление при Щаба на Армията, която длъжностъ той заемаше съ такова достойнство нѣколко години подъ рѣдъ. Причинитъ на това незаслужено уволнение, казватъ, се заключавали въ това, че г. Хесапчиевъ не билъ твърдъ „удобенъ“ за нѣкои претенциозни военни голѣмци, имената на които сега за сега не щемъ да спомѣнуваме.

Вѣстника ни бѣше подъ печатъ, когато получихме слѣдната депеша отъ Татаръ-Пазарджикъ, гдѣто, както е познато на читателитъ ни, отъ 3-й того насамъ, се разглѣждаше дѣлото по убийството на покойния Алеко Константиновъ:

Руссе, в. „Законностъ“

Слѣдъ четиредневно непрѣкъснато разлѣждане на Алековото дѣло, днесъ се прочете слѣдующата присѣда.

П. Минковъ и Милошъ Тошоловъ сж осѣждатъ на смъртъ, П. Силевъ на 15 години и Здравко Стояновъ — на едногодишенъ строгъ тѣмненъ затворъ.“

Къмъ горното извѣстие нека добавимъ и това, че още на първия день отъ разглѣждането на дѣлото, главния виновникъ въ убийството на Алеко, осѣдения на смъртъ П. Минковъ, се е помѣчилъ да избѣга прѣзъ прозореца на сѣда, но билъ своевременно забѣлженъ, ржгнатъ съ щика на одного отъ конвѣионитъ стражари и заловенъ. Ние ще се повърнемъ върху горнята присѣда до пѣти, до когато, надѣемъ се, ще получимъ и по-точни свѣдения върху подробноститъ на сѣдебното дирение.

ОБЯВЛЕНИЯ

П. Т.

Съ настоящето си, честь имаме да Ви извѣстимъ, че отворихме подъ фирмата

БРАТЯ С. БОЕВИ

нова брѣснарница, въ гр. Руссе, улица „Александаровска“, подъ зданието на Застрахователното Дружество „България“, която е свадена съ най-нови и чисти брѣснарски принадлежности.

Многогодишната ни практика и опитностъ, по тази частъ, ни заставиха, за прѣдизвазието отъ разни прилѣпчиви кожни болѣсти, да нарѣдимъ, щото всѣкой рѣдовенъ посѣтителъ да има на свое расположение: една покривка, двѣ кърпи, една четка, единъ пухъ и едно сунгерче, винаги запазени въ най-голяма чистота и употребявани само за него.

Освѣнъ горѣпомѣнатата наръдба, ще бѣдѣтъ всички брѣснарски потребности дезинфектирани, слѣдъ всѣко употребление.

Прочее, като се надѣеме, че ще ни посѣтите.

Оставаме съ отлично почитание:

Братия С. Боеви.

4—79—2

ОБЯВЛЕНИЕ

Продавамъ собствената си нова кжца въ гр. Руссе, по Търновското шосе, около р. „Ломъ“, до Хасанъ-Белювата баня, съ фасада край шосето 25 линейни метра и толкова на дълбочина, състояща отъ 6 отдѣления (стаи), съ двѣ антрета и двѣ пѣтни—входни порти, съ джамлъкъ, отъ които: тритъ отдѣления и едно антре надъ мааза (поница-погребъ) изсидана съ камънѣе и хигиенически вентеляции, дворъ голѣмъ, кжца боядисана и построена прѣзъ 1893 година, съ двѣ нови стаи върху земята, построени отдѣлно прѣзъ м. год.—Прѣдъ видъ на изселванието ми отъ града Руссе, продавамъ и всичкитъ си покжцинии—движими имущества. Всичко — неоспоримо мое. За споразумѣние до брата ми, г-на Д. Н. Мжнзовъ.

Руска Стонова.

Гр. Руссе, 3 Октомврий 1897 г.

3—3

ДАВА СЕ ПОДЪ НАЕМЪ отдѣлна кѣща съ три стаи, коридоръ и кухня, находяща се около аптеката „Корона.“ За споразумѣние до редакцията.

МОБИЛИРАНА СТАЯ въ центра на града се дава подъ наемъ.

За споразумѣние—въ книжарницата на г-на Дим. Златева.

2—78—2

ОБЯВЛЕНИЕ

Долоподписавий Атанасъ Трифоновъ отъ гр. Руссе, адвокатъ повѣренникъ на Димитръ Бебисъ отъ гр. Руссе, съ настоящето си обявявамъ на интересующитъ се лица, че по доброволно съгласие продавамъ долуозначения недвижимъ имотъ, притежание на Г-на Димитръ Бебисъ по покупка на публиченъ търгъ, продаденъ отъ надлъжния съдебенъ приставъ, за дългъ на бившиятъ имъ притежател Ангелъ Ц. Камбуровъ.

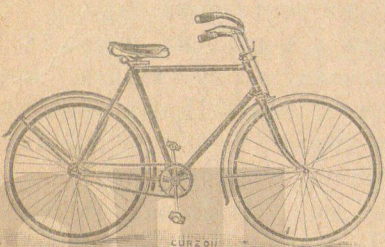
1). Една кѣща, находяща се въ гр. Руссе, махала „Мечка“, улица „Мостова“, състояща отъ една кѣща, двѣ стаи, единъ прустъ, до тѣхъ построенъ единъ плѣвникъ, чардакъ надъ подница и бечъ до тѣхъ, сайвантъ и до него кухня и яхъръ, всички построени отъ камъкъ, дървета, тухли и керпичи, покрити съ керемиди, съ дворъ — всичко въ обемъ около 450 кв. метра пространство, между съсъди: Тодоръ Късѣ Недѣлчовъ, Стефанъ Пъевъ, Атанасъ Пеневъ Карамаждраковъ и Атанасъ Ненковъ. 2). Единъ зимникъ съ двѣ стаи направенъ отъ тухли и керпичи, покритъ съ керемиди, който зимникъ има дължина отъ двѣтъ страни по 20 метра и на широчина по 10 метра, съ праздно мѣсто около 2 декара, при съсъди: отъ тритъ страни Д. Овчаровъ и пѣтъ, находящи се въ Руссенското землище на мѣстността „Орта-Екинликъ.“ 3). Една нива въ Руссенското землище на мѣстността „Орта-Екинликъ“ отъ 20440 кв. метра пространство, между съсъди: Димитръ Селвели, Ангелъ Ц. Камбуровъ, А. Паламарцалиевъ и пѣтъ. 4). Една нива, въ Руссенското землище на мѣстността „Орта-Екинликъ“ отъ 80800 кв. метра пространство, между съсъди: Иванъ Тотевъ, Бони Марковъ, Ангелъ Липичанинъ, бара и пѣтъ. 5). Една нива, въ Руссенското землище въ мѣстността „Орта-Екинликъ“ около 22000 кв. метра пространство, между съсъди: Койно Липичанинъ, Августъ Немеца и Христо Стояновъ. 6). Едно лозе, въ Руссенското землище на мѣстността „Налчаджи“ отъ 6600 кв. метра пространство при съсъди: Павли Ялама Минчовъ зетъ, Никола Върбановъ, Велико Гарваловъ и пѣтъ. 7). Едно лозе, въ Руссенското землище въ мѣстността „Кръста“ отъ 4117 кв. метра пространство, при съсъди: Иванъ Софинъ, Иванъ Монева и пѣтъ. Желаящитъ да купятъ горъ обозначенитъ имоти, всякой день и часъ можтъ да се отнесатъ до мене, или направо до търговската кантора въ гр. Руссе на К. Д. Беби & Сие за споразумѣние.

гр. Руссе, 1 Октом. 1897 г.

А. ТРИФОНОВЪ.

3—81—2

Практически подаръкъ за Коледа ВЕЛОСИПЕДИ

Въ фабриката
за велосипеди
„Excelsior“

Найвертъ & Веберъ
Руссе.

Цѣпворъшен — франко и безплатно.

8—77—1

Отговоренъ-Редакторъ: Д. Коларовъ.

ГЕРМАНСКА ПАРИЧНА ЛОТАРИЯ ВЪ ХАМБУРГЪ.

Дозволена, контролирана и гарантирана отъ правителството.

РАСПРѢДѢЛЕНИЕ

на всичкитъ 59180 парични печалби, които може да се спечелятъ при Германската Парична Лотария въ Хамбургъ.

Най голѣмата печалба въ най-щастливъ случай е:

МАР. 500.000

или 625.000 лева.

Печалбитъ сж разпрѣдѣлени както слѣдва:

Печалби	Марки
1 отъ	300.000
1 „	200.000
1 „	100.000
2 по	75.000
1 отъ	70.800
1 „	65.000
1 „	60.000
1 „	55.000
2 по	50.000
1 отъ	40.000
1 „	30.000
2 по	20.000
26 „	10.000
56 „	5.000
106 „	3.000
206 „	2.000
812 „	1.000
1518 „	400
36.952 „	155
19.490 „	300,200
	134, 104, 100.
	73, 45, 21.

ТЪГЛЕНИЕ НА 4/16 ДЕКЕМВРИЙ Н. Г.

Хамбургската парична лотария съдържа 118.000 оригинални лозове (билети) и 59.180 парични печалби, тъй щото шансоветъ за печалби сж много голѣми, понеже повече отъ половината отъ всичкитъ лозове трѣбва да печели.

Всичкитъ 59.180 парични печалби ще се тѣглятъ въ 7 тиражи (класове), които слѣдватъ скоро единъ подиръ другъ и съставляватъ обща сума

лева 14,500,000

Распрѣдѣлението на печалбитъ се вижда отъ приложеното тукъ разписание

Най-голѣмата печалба при 1-то тѣгление (класъ) е: лева 62,500, която се увеличава вече при 2-й класъ на л. 68.750, при 3-й на л. 75.000, при 4-й на л. 81.250, при 5-й на л. 87.500, при 6-й на л. 93.750, а при 7-й класъ, въ най-щастливъ случай, най-голѣмата печалба е: 500,000 марки или лева 625,000.

Издаватъ се само оригинални лозове (цѣли, половини и четвъртини), цѣната на които е официално опрѣдѣлена.

Лицата, които желаятъ да дадатъ поръчки, се умоляватъ да испратятъ надлъжната стойностъ въ пощенски международни записи, въ български банкноти или въ български пощенски марки, а именно:

лева 7.50 за цѣли оригинални лозове

лева 3.75 за половина оригинални лозове

лева 1.90 за четвъртъ „ „

слѣдъ което ще имъ се испратятъ веднага поръченитъ оригинални лозове за 1-то тѣгление, направо въ затворенъ пликъ.

Заедно съ оригиналния лозъ (билетъ), всякой ще получи същевременно и официалния планъ за 7-тѣхъ тѣгления, а слѣдъ всяко тѣгление всякой купувачъ ще получи официалната листа на печалбитъ, отъ която се вижда ясно резултата на тѣглениято. Исплащанието на печалбитъ става слѣдъ тѣглениято. Тъй като имамъ сношения съ всичкитъ български банки, то спечелившия може да получи паритъ отъ печалбата въ мѣстожителството си.

За да можъ да испращамъ лозоветъ наврѣме, прѣди тѣглениято, моля да ми се испращатъ поръчкитъ веднага, но въ всякий случай не по-късно отъ

13/25 Ноември н. г.

Адресъ: N. STEIN

Bankhaus

Hamburg

A. B. C. Strasse, 30. (Deutschland).

РУССЕНСКИЙ СЪДЕБЕНЪ ПРИСТАВЪ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 7428

Извѣстявамъ за знание, че на 10-й Ноември т. год. ще продавамъ на публиченъ търгъ движимитъ имоти на покойния Ст. Ив. Гирдапский изъ гр. Руссе, които сж:

1) Единъ казанъ съ една дула, каца и ведрица 60 лева, 2) 53 батлаци разни (возилници, бомби и други малки батлачета) 500 лева, 3) Единъ казанъ съ двѣ дули, каца и ведрица 500 л. 4) Три кади пращипени по 25 казана 150 лева. 5) Единадесетъ чобури за подностави 11 лева. 6) Деветъ качки разни 9 лева. 7) Петъ ракетки телени 5 лева. 8) Двѣ каруци железни 50 лева. 9) Сто камане красенски и около двѣ стѣнжини камъни — полудѣлани 20 лева. 10) Два плуга за оране 20 лева. 11) Единъ чобуръ дългъ 5 лева. 12) Три тави маджунени 15 лева. 13) Едно казанче за баня 5 лева. 14) Двадесетъ мотики съ сановитъ 15 лева. 15) Два тѣрнокопа и три наджака 2 лева. 16) Два чивта пушки за ловъ и една пушка съ кремакъ и два ножа (ятагана) 20 лева. 17) Едно волче 10 лева и два постава за грозде 5 лева. 18) Една акция отъ банковия клонъ на Дружество „Гирдапъ“ 100 лева.

Продажбата ще се извърши прѣдъ кѣщата на Ст. Гирдапский въ гр. Руссе, мах. Гирдапъ. — Депозитъ се иска 10 %.

гр. Руссе, 23 Октомври 1897 г.

Съдеб. Приставъ: ИВ. ЧАНТОВЪ

3—76—3

С. П. СТАНЕВЪ

Първа Българска Плетачна Фабрика,
РУССЕ.

Отвори ателие за монтиране на плетачни машини; доставява всичкитъ тѣхни части и продава нови такива. На запитванията се отговаря най скоро. Единъ същественъ недостатъкъ въ пѣтя на плетачеството, съ отварянieto на това ателие, се закрива. Машини, които се прѣстанали да работятъ или работятъ съ недостатъци ще бждатъ поправени. Цѣни умерени. Работа чиста и бърза.

Най сигурното прѣизпитание за бѣдни семейства, вдовици, монаси и монахини е плетението; за такива се прѣпоръчва валцестата машина за плетение чорани, системата „Sün“, патентъ Харризонъ. Тая машина, която е получила всеобщо употребление въ цѣлия свѣтъ, дава на всеки работникъ въ день отъ 15 до 25 чивта чорани е една отъ първитъ машини, която удовлетворява мѣстнитъ изисквания и е приспособима за тукашнитъ кѣщии прѣжди.

Постояненъ складъ отъ тѣзи машини при фабриката ми.

Цѣна за една машина л. зл. 180. въ брой.

Приемамъ расрочки въ исплащанията при особни условия.

Прѣпоръчвамъ своитъ изработени артикули: дамски модни трика, обикновенни трика, чорани мъжски, дамски и дѣтнски, гащи и други

Облѣкла за членовѣтъ на Гимнастическитъ Д-ва и коловзачни клубове. Приематъ се поръчки.

8—80—2

Руссе, Скоро-печатница на Ст. Ив. Роглевъ.